

Nr. 1

# CREAȚII LITERARE ȘI PLASTICE

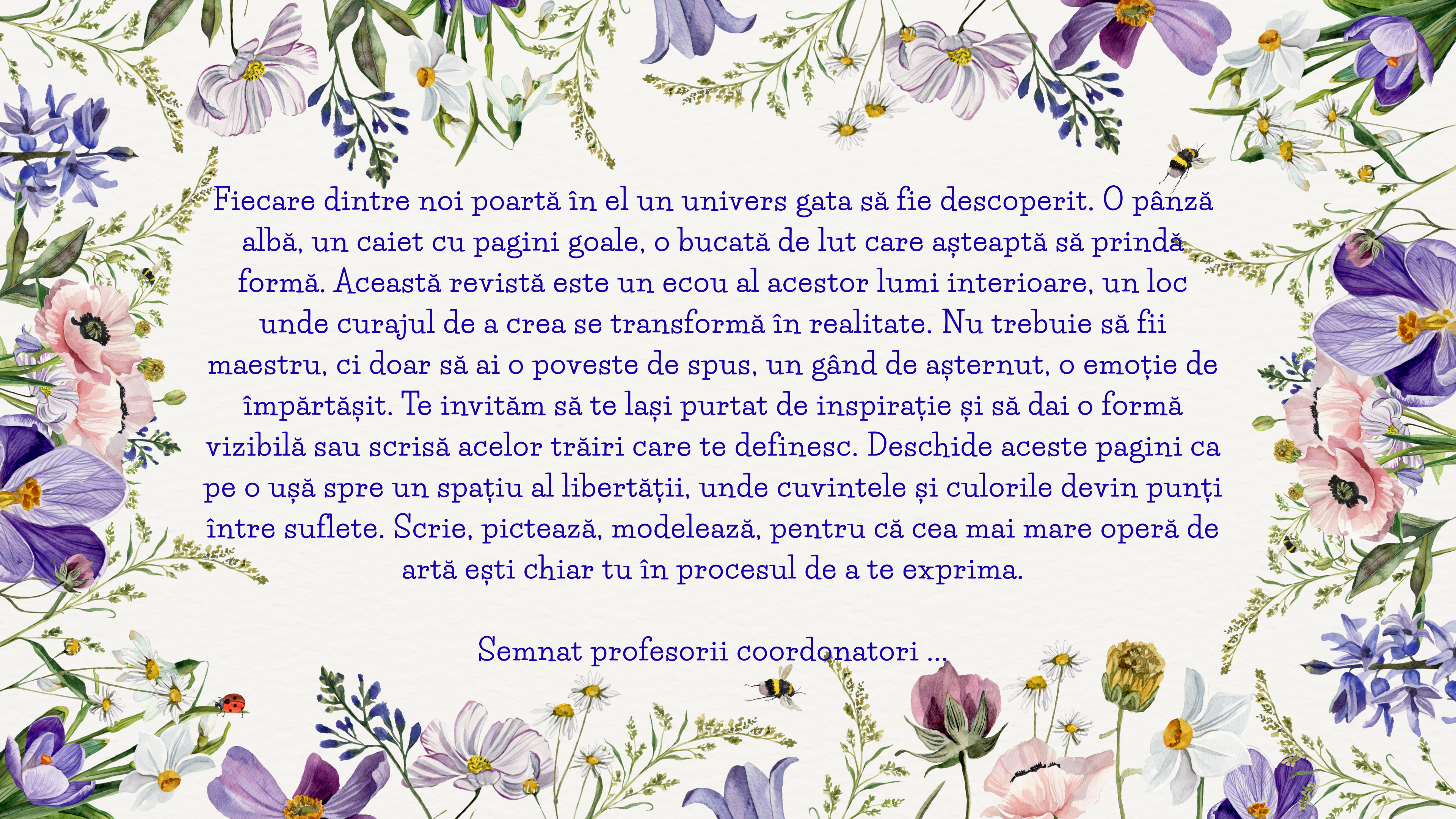
CLASELE V-VIII

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PAVEL COVACI”, MACEA



PROFESORI COORDONATORI: ELENA RAICA

MIRELA CÎRJĂ



Fiecare dintre noi poartă în el un univers gata să fie descoperit. O pânză albă, un caiet cu pagini goale, o bucată de lut care așteaptă să prindă formă. Această revistă este un ecou al acestor lumi interioare, un loc unde curajul de a crea se transformă în realitate. Nu trebuie să fii maestru, ci doar să ai o poveste de spus, un gând de așternut, o emoție de împărtășit. Te invităm să te lași purtat de inspirație și să dai o formă vizibilă sau scrisă acelor trăiri care te definesc. Deschide aceste pagini ca pe o ușă spre un spațiu al libertății, unde cuvintele și culorile devin punți între suflete. Scrie, pictează, modelează, pentru că cea mai mare operă de artă ești chiar tu în procesul de a te exprima.

Semnat profesorii coordonatori ...

## *Pantaloni înghețați*

*Cristea Ioana-Cristina  
clasa a VI-a*

*Pe munții din depărtare  
Se vede o mândră frumoasă  
Cu ochii de un albastru închis,  
Părul lung și cârlionțat,  
Haină de blugi și pantaloni înghețați.  
Fata spune mereu  
Că în viață  
Îți va îngheța și inima  
De la atâtea vise  
Visate, dorite, nescrise.*



## O zi în pantofii unui prinț

Mădălina Romina Paul

Clasa a V-a

A fost odată ca niciodată un prinț chipeș și curajos, care locuia într-un palat frumos și înalt. Numele său era Carol. Tot atunci era în acea regiune și o vrăjitoare rea la suflet, de care tuturor le era frică. Circe, căci așa se și numea, avea un fiu. Care erau oare șansele ca prințul Carol și fiul vrăjitoarei să semene așa de mult? Singura lor deosebire nu era aspectul, ci sufletul, pe când prințul era mărinimos, celălalt era răutăcios și egoist, adevărind astfel proverbul „Așchia nu sare departe de trunchi”.

Într-o zi, Luca, fiul vrăjitoarei, dorise să-i spună ceva mamei sale:

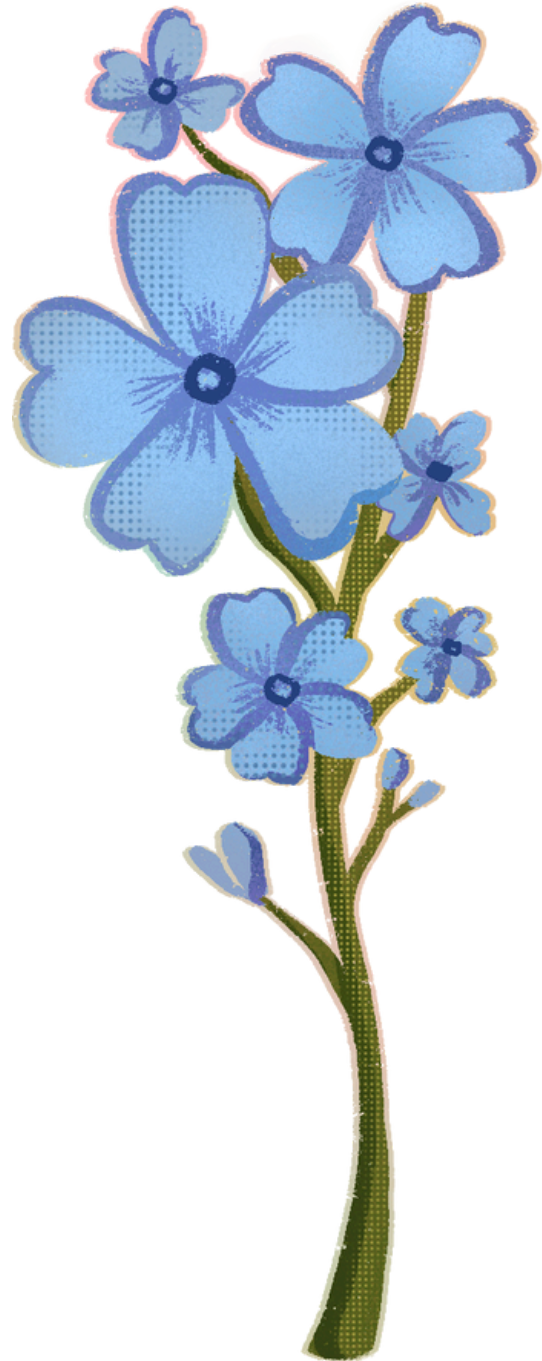
- Mamă, eu de ce nu am norocul de a avea o familie regală, care este bogată și cu un palat fabulos?
- Of, fiul meu! Eu îți doresc tot binele din lume, dar nu am cunoscut această dorință a ta.
- Poți face o vrajă dintre acelea care schimbă rolurile? Mi-aș dori mult măcar o zi să fiu și eu prinț!
- Pentru aceasta am nevoie de un lucru ce-i aparține prințului. Am nevoie de pantofii săi. Doar așa îți pot îndeplini visul.

Când dorința este atât de mare, mijloacele prin care ea se îndeplinește nu mai contează. Așadar, în mai puțin de jumătate de zi Luca făcu rost de pantofii prințului și în mai puțin de-o noapte vraja fusese făcută. A doua zi zarurile fuseseră aruncate, iar Luca își îndeplini visul. Se trezi într-un pat imens de clopoțelul ce anunță micul dejun. O echipă mare de servitori îl îmbrăcă cu cele mai nobile haine. La masă totul era calculat, nimeni nu vorbea, mânca cuviincios. După toți de la masă mergeau la un ceai, timp în care se citeau cărți și se discutau pe baza lor. Lui Luca deja începea să nu-i mai placă, devenea plictisitor și nu era nicio acțiune așa cum își imagina el în cămăruța sa adevărată. Ziua continuă cu o plimbare pe cal pe pajiștile din spatele castelului. Seara avu parte de muzică la pian și de o cină copioasă lăudată de toți, mai puțin de pretinsul prinț.

Vraja își găsi sfârșitul în ziua următoare, pe care Luca o aștepta cu ardoare, totul părându-i monoton și nu se întâmplase nimic pe gustul său. Totuși ceva în sufletul său părea să se schimbe ...

Nimic nu seamăna cu prietenia

Denuța Daria  
Clasă a VII-a



Când soarta pare gheață și furtună,  
Iar soarele nu pare să răsară de undeva,  
C-un prieten va fi mai simplu și împreună  
Vei vedea pe cer și stele câteva.

Dar, precum în vânt umbrele se-adună  
Și norii grei nu-s haină pentru suflet,  
Prietenii pot pleca chiar dacă pot să spună  
Că dragostea lor te face complet!

Ah! Cât de dulce și amară poți fi viață!  
Când prietenul ți-e sprijin, dar și dor.  
Te însoțești cu zâmbet și speranță  
Devii naiv, pășind pe-al vieții zbor.

Nu! Prietenia nu e veșnică, nici pură,  
Dar nimeni nu-ți va semăna cu ea,  
Când prietenia-i soare și furtună  
Și naște răsărituri în urma sa.



## *Prima săptămână de după vacanță*

**Urs Vasile**  
**clasa a VIII-a**

În prima săptămână de după vacanță doamna noastră dirigintă avea Covid-19 și atunci a venit o nouă profesoară pe nume Bretonela Raveca. După ce ne-am prezentat cu toții a spus ca fiecare dintre noi să spunem câte o poezie, asta dacă știm. Cine dorește să-și ia scaunul și să se așeze în fața clasei, în șir indian. Nu știu cum, dar doar colegii ochelariști au avut atunci curaj, ceilalți, printre care și eu, am avut ceva emoții. Părea prea impunătoare doamna.

Colegul meu Petrică a ridicat mâna și a spus:

- Doamna Bretonela, pot să spun o poezie, vă rog?
- Desigur! Spune! Vom fi ochi și urechi!

Fiind mândăciosul clasei, Petrică se gândea numai și numai la mâncare, astfel că poezia lui nu era prea departe de adevăr:

- Morcovelul mustăcios

A fost prea capricios,  
De aceea l-am mâncat  
Și pe loc m-am săturat,  
Căci vă spun e sănătos  
Morcovelul cel gustos,  
Are multe vitamine  
Și ne face numai bine!

Hai deți copilași la masă!

Fiindcă ciorba e gustoasă

Și mergeți de vă spălați

De vreți astăzi să mâncați!

- Bravo, Petrică! Frumoasă poezie!

-Mersi, doamna profesoară!

- Altcineva mai dorește să spună?

- Da, eu Gigel!

- Te ascultăm, Gigel!



Gigel este pasionat de iepurași și va spune o poezie, cel mai probabil, despre iepuri. Gigel s-a ridicat în picioare și a început:

- Știu că-l știți pe iepuraș

Coconaș și drăgălaș

Are lăbuțe pufoase

Și a iarbă el miroase,

Fuge de nu-l poți opri

Și când crezi că-l nimeri

Te lasă cu gura căscată

Și cu mintea-mprăștiată!

- Felicitări! Este drăguță poezia ta!

- Vă mulțumesc tuturor!

- Cine mai dorește, cine mai pofteste?

- Eu, Veronica!

- În sfârșit și-o fată! Când te simți pregătită, poți începe!

Veronicăi îi plăceau vagoanele și când spun că îi plăceau aceste mașinării, chiar vorbeam serios.

- M-am urcat într-un vagon,

Ce stătea lângă peron.

Să v-arăt că sunt în stare

Și să fac și-o explorare.

Vreau să văd astăzi pe șine

Munți și văi, ape străine,

Chiar de merg numai puțin

Conducător vreau să devin!

- Vai, ce mi-a plăcut! Felicitări!

- Altcineva mai dorește?

- Da!

- Te rog, Lola!

Lola adora foarte mult pisicile.

- Tot ce astăzi eu iubesc

Pe tot globul pământesc

È pisica negricioasă

Ce viața-mi face mai frumoasă!

Nu mă zgârie, nici nu toarce

Și să doarmă mult îi place!

- Bravo, Lola pisicuța!

- Vă mulțumesc, stimați colegi și stimată doamnă! Spunând acestea, Lola face și plecăciuni.

- Gigel, tu ai foarte multe idei de poezii, dar ar mai trebui să tai din ele. Numai câte o poezie spune fiecare!

- Bine, doamna!

Gigel începe cu mult tact poezia pregătită, darrrr .....

*Ding, ding, ding! Ding, ding, ding!*

- Se pare că s-a sunat, a spus doamna.

- Ce păcat, doamna Bretonela! spuse Gigel.

- Nu este nimic și mâine ne vom revedea. La revedere, copii!

- La revedere, doamna Bretonela! Vă urăm o zi minunată!

- Vă mulțumesc, dragi copii! Și ne vedem mâine!

Concursul de Datini și obiceiuri de iarnă  
Abrudan Daria Naomi  
clasa a VII-a B



## Telefoane

Georgescu Ioan Sebastian  
clasa a VIII-a

În lumea modernă, sub cerul digital,  
Telefoane vibrează, e semnal universal.  
Cu ecrane strălucitoare, lumini din eter,  
Povestesc despre vise, despre doruri ce pier.

Din buzunare tăcute, în palmă ușor,  
Telefoanele șoptesc, un adevărat izvor.  
Mesaje și apeluri, un val de cuvinte,  
Într-o lume de sticlă, legate prin fire sfinte.

Conectează destine, în zori și-n amurg,  
Telefoanele poartă suflete pe drum lung.  
Fotografii de moment, clipiri de amintiri,  
În memoria lor, păstrăm frânturi de iubiri.

Prin ele vedem lumi, prin ele visăm,  
Telefoanele sunt fereastra prin care privim și sperăm.  
Într-o mare de semnale, în valuri de rețea,  
Ne găsim pe noi înșine, în lumea cea grea.

Dar să nu uităm vreodată, sub ecranul lucios,  
Că sufletul uman e încă prețios.  
Telefoane ne leagă, dar inimi le pot uni,  
Într-o lume de ecrane, să nu uităm a iubi.

## Eu și colegii mei haiși

Ioanovici Maria Andreea

Clasa a V-a

În școala unde învăț sunt copii atât de diferiți, unii rușinoși, alții bătauși, iar alții glumeți. Ei bine, eu sunt cel rușinos, tocilarul clasei, stresatul, gânditorul. Toți îmi spun 4 Ochi din cauza ochelarilor, dar eu nu mă supăr, când avem vreun test toți se înghesuiesc lângă mine și asta-i bucuria mea.

Azi, imediat după ore, am mers în parc împreună cu prietenii mei. Cine sunt ei? Păi George, Luca, Ion, Maria și Elena. Luca și Ion, neastâmpărații, se stropeau cu apă, fiindu-le tare cald. Nimeriserăm o zi călduroasă de vară.

- Nu mă nimeriști! Nu mă nimeriști! zise Luca. Ți-e ciudă că eu am fost primul?!

- Lasă vrăjeala! Așa ceva nu se face! M-ai luat prin surprindere și m-ai udat tot. Uite sunt learcă!

Luca e așa din clasa a patra, de când a venit de peste oceane și s-a mutat aici. Se subînțelege plăcerea sa pentru apă. Brunet, cu ochii strălucind a energie și mereu pus pe șotii. Este un prieten pe care cu toții și l-ar dori, deoarece lângă el nu ai cum să fii trist, chiar dacă uneori te mai și calcă pe nervi. Ion pune totul la suflet și se cam supără, dar nici el nu e ușă de biserică.

În parc, eu și George am învățat la matematică. Suntem nepricepuți, dar ne străduim să nu arătăm domnului profesor. George se plictisește tare repede și din foaia ministerială, pe care încercam o ecuație a făcut un avion.

- Ce ai făcut? Nu-ți dai seama că acum nu mai știu unde am rămas?!

Zâmbind, George mi-a răspuns:

- Păi, uite-o pe profa de geografie. Este foarte frumoasă! Eu am scris pe avion că îmi place de ea și să șteargă nota de 2 din catalogul electronic și să-mi treacă 2 de 10.

- Unu, doi, trei, ceata lui Grivei ..... Ha ha ha! Ne faci să râdem, George! spuseră fetele. Tu și 10, poate când pui și tu burta pe carte! Așa nu!

- Invidioaselor! Ce să zic! Eu știu superputerea mea, îmi știu norocul!

- Patru, cinci, șase, a vacanță iar miroase! Ha ha ha! Dacă am avea și de ce! râseră Maria și Elena.

Ca norocul că a venit mama și m-a luat că nu știu ce își mai ziceau. Aveam meditații la matematică.

# Life without Drugs

# Life with Drugs

Copacul vieții tale poate  
înflori, uda-l cu zămbete,  
cântă-i cu foc și ferește-l de  
tot ce-l poate usca...

Se pare că ai  
nevoie de un real  
ajutor. Viata copacului  
tău încă poate fi  
salvată. Trezește-te!

Concursul județean Trăiește-ți  
viața!

Tulcan Larisa

Caragea Simina

Șerban Narcisa

clasa a VIII-a

ATINGE  
VIATA

NU  
DRUGURILE

*De vis*

*Cohan Teodora Cornelia  
clasa a VII-a*

*În călătoria de vis  
Pe aripi de gând  
Ne pierdem în vise și-n zboruri înalte.  
Călătorim spre stele  
Prin universul sfânt,  
Descoperind taine ce-n suflet ne pierde.  
Pe drumuri de dor  
În căutare de nori  
Călătorim prin lumi ce plâng sau se bucură.  
În inimi de aur sau cu suflete goi  
Aventura ne poartă  
Fără oprire, fără încetare.  
Călători fără rost sau destinație precisă  
Ne pierdem în peisaje și-n culori nesfârșite,  
Descoperind comori ascunse și-n inimi cuprinse.  
Călători de tot felul  
Prin viață mereu învățând și experimentând.*



*MICA RAZĂ DE SOARE  
CRISTEA IOANA CRISTINA  
CLASA A VI-A*

*A VENIT PLOAIA,  
TUNETUL ȘI ÎNTUNERICUL  
ȘI M-A PRINS PE-AFARĂ.  
UN VÂRTEJ MARE SE APROPIA,  
IARĂ MINTEA NU-MI MAI JUDECA.  
INIMA SĂLTA.*

*AM LUAT-O LA FUGĂ DEPARTE,  
DAR O MICĂ RAZĂ DE SOARE  
MI-A FĂCUT CU OCHIUL!  
M-A ATINS DE OCHIUL:  
PIC, PIC, PIC, PICĂTURĂ MICĂ  
SOARELE O SĂ M-AJUTE  
TEAMA SĂ NU O MAI AM!  
PIC, PIC, PIC DIN RAM ÎN RAM.*



Primăvara ...

Dobre Denisa Iuliana  
clasa a VI-a

După iarna cea geroasă,  
Ghiocii au ieșit să vestească:  
Primăvara a sosit!  
Soarele pe cer strălucește,  
De acum vine căldura!  
Copiii sunt afară și se joacă,  
Totu-i cald. Vai! Ce-o să le placă!  
Florile încep să apară și iarba să-nverzească.  
Primăvara a sosit!  
Nu mai stăm, ieșim afară!

## O pauză aventuroasă

Cristea Ioana Cristina

Clasa a VI-a

Clopoțelul a sunat, iar copiii au năvălit în curtea școlii ca un roi de albine scăpate din stup. Băieții și fetele, încărcăți cu ghiozdane și energie, au început să se joace, să râdă și să se bucure de pauza binemeritată.

-Matei, pariez că sar mai departe decât tine! a strigat Andrei, făcând un pas în spate pentru avânt.

-N-ai nicio șansă! răspunse Matei, pregătindu-se și el de săritură.

Au sărit amândoi peste o bordură, râzând și aplaudându-se reciproc. Între timp, două fetițe se jucau „bătând palma”, chicotind de zor.

-Unu, doi, trei... să nu greșești! spuse Mara, cu un zâmbet șiret.

-Ha! Te-am prins! strigă Ana, triumfătoare.

Lângă ele, Sebi își frunzărea caietul, îngrijorată.

-Of, sper să nu mă asculte la educație muzicală ... nu știu versurile cântecului pentru concurs! murmură el.

Deodată, Radu, pus pe șotii, ridică sticla cu apă și începu să stropească în jur.

-Atenție, plouă! strigă el râzând.

-Raduuu, o să ne audă doamna profesoară pe toți dacă te mai ții de glume și o să ne cheme în clasă! spuse Andreea, încercând să se ferească.

Ca și cum situația nu era destul de haotică, un avion de hârtie zbură prin aer și ateriză direct în părul Ioanei.

-Cine a aruncat asta?! întrebă ea, prefăcându-se supărată.

-Eu n-am fost, dar e clar că avionul și-a găsit singur pista de aterizare! spuse Matei râzând.

Clopoțelul a sunat din nou, iar copiii au intrat în clasă cu zâmbetele pe buze, așteptând cu nerăbdare următoarea pauză.

## *În seara de Ajun*

*Nechifor Eduard Cristian  
clasa a VII-a*

În seara de Ajun  
Îl așteptăm pe moș Crăciun.  
I-am pregătit lapte, biscuiți,  
Și l-așteptam cuminti.  
Eu încercam să adorm,  
Dar ceva nu mă lăsa  
Și m-am gândit așa  
Să-i întind o capcană,  
Așadar am legat de cană  
Un clopoțel.

Când va fi mișcată  
Eu am să fiu anunțat îndată.  
Intr-un final am adormit.  
Eram frumos acoperit  
Și m-a apucat un sforăit,  
Așa că iute m-am trezit.  
Am auzit clopoțelul  
M-am duș fericit să-l prind,  
Dar ce să vezi era cățelul  
Se lungea pe bot de la lapte  
Și de la biscuiți - șapte.

Eu eram dezamăgit!  
Dar dintr-o dată au apărut  
Cadourile ca un strănut.  
Prietenul meu mi-a tot zâmbit  
Și printre cuvinte mi-a zis:  
-Vezi ce bine c-am așteptat  
Și cuminței am stat  
Moșul nu ne-a ocolit  
Și ce cadouri am primit!

## Mersul cu Steaua

Godja labob-Vlăduț  
Clasa a VII-a B

Conform tradiției se merge cu Steaua începând cu seara de Ajun, 24 decembrie, și până la sfârșitul zilelor de Crăciun. Mersul cu Steaua simbolizează vestirea nașterii Domnului Iisus Hristos, fiind astrul care i-a călăuzit pe cei trei magi către ieslea din Betleem, unde S-a născut fiul lui Dumnezeu.

Copiii merg cu Steaua pentru a da de veste că Iisus S-a născut. Merg în grupuri de câte doi, trei sau mai mulți și unul dintre ei ține în mână o stea mare, frumos împodobită cu beteală. Steaua este prinsă de un băț, astfel încât colindătorii o înalță și o mișcă ori de câte ori colindă. Din casă în casă merg și intră în toate curțile care îi așteaptă cu porțile deschise. Colinda lor sună cam așa:

*Steaua sus răsare ca o taină mare/ Steaua strălucește și lumii vestește/ Și lumii vestește.*

*Că astăzi curata prea nevinovată/ Fecioara Maria naște pe Mesia/ Naște pe Mesia.*

Pentru colinda lor, copiii sunt răsplătiți cu colaci, nuci, mandarine și, mai nou, cu bani.

Pentru a confecționa o stea avem nevoie de următoarele: carton, riglă, foarfecă, staniol, iconiță, ce surprinde momentul nașterii Domnului, lipici și beteală. Steaua se confecționează astfel: se taie cartonul în formă de stea, se lipește staniolul, apoi iconița, iar în final, de jur împrejur, se pune beteala.

*Într-o zi, mai de demult...*

*Ruști Patricia Magdalena  
Clasa a VII-a*

*Într-o zi, mai de demult...  
Într-o seară sfântă  
A venit jos, pe pământ -  
Fiul Domnului cel blând!*

*A venit cu gânduri bune  
Lumea întreagă s-o adune  
Și pe noi ca să ne scape  
De la groaznice păcate!*

*Iară noi cu toții vrem  
La un loc să ne-adunăm  
Și Lui să-I cântăm!*



Trăia într-o căsuță un uriaș singuratic pe nume Gigantorus și un șoricel, ce nu avea adăpost. După cum îl strigau în copilărie, șoricelul știa că se numește Pygmalion, probabil rudă cu sculptorul grec, de care nu i-a vorbit nimeni niciodată, dar despre care a aflat într-o carte veche de istorie în timp ce-o rodea. Cei doi nu se cunoscuseră încă, deși trăiau sub același acoperiș de vreo doi ani încoace. Se prea poate să spună că diferența uriașă de statură le-a cam stat în cale.

Într-o seară uriașul își aruncă pantofii cine știe unde și se puse la somn, fiind epuizat după o cursă lungă de alergat păsări. Între timp, șoricelul îi era atât de frig, încât se gândi să intre în pantofii uriașului, unde știa că va da de blănița călduroasă, pe care, de altfel, uriașul se lăudă în tot ținutul pe la neamuri și vecini. Și chiar a mers planul, ideea a fost una tare bună, de vreme ce șoricelul a adormit spunându-și: - Hmm! Ce bine e aici și cald! Am să trag un pui de somn, dar sper ca uriașul să nu afle că altfel s-a zis cu mine!

Șoricelul adormi instant și avu un vis dintre cele mai ciudate. Se făcea că era în plină zi și pantofii nu mai păreau deloc mari, din cauza că erau mărimea lui, potrivită și bună, nu-l strângeau, nu erau largi. Pantofii aveau puteri magice, întrucât pe oriunde călcau lăsaau zămbet pe fața șoricelului, amintindu-i de clipele când era mic și-i avea pe ambii părinți lângă el. Simțea cum toată tristețea cauzată de pierderea familiei dragi se pierde în bătaia vântului și redevine fericit și iubit. Pierdut în mrejele visului, Pygmalion se redescoperea și se împăcise cu sine.

Dimineată uriașul se trezi foarte devreme și se repezi să-și încalțe pantofii mult iubiți.

- Vai, dar ce am înăuntru?! a întrebat speriat uriașul. Stai să mă uit, aseară nu era nimic!

Uriașul se uită și văzu șoricelul care dormea buștean. De la zdruncinături șoricelul se trezi speriat și țipă prelung.

- Mii de scuze, mii de scuze!!! Eu nu am vrut decât să dorm pe ceva cald, prea m-ai ignorat în tot timpul acesta!

- Eu?! Când?! Cum?! Dar nici nu știam de existența ta! Ne cunoaștem?

- Da și nu, dar mai mult nu. Stau cu tine de vreo doi ani și abia acum am prins curaj să-ți vorbesc, Gigantorus.

- Mda! Cam mult ți-a luat, deși nu știu de ce nu ai făcut-o mai demult! Dacă motivul este înfățișarea și înălțimea mea să știi că nu ai de gând să îți faci probleme!

- Deci vrei să fim prieteni?

- Desigur! O să fim prieteni pe vecie! Ce mă bucur să te am! Chiar mă plictiseam singur și eram în căutare de un prieten, amic.

- Deci nu mă mănânci? întrebă Pygmalion confuz.

- Să te mănânc?! Nuuu! Eu sunt vegetarian!

---

*Iarna*

**Cristea Ioana Cristina**  
**clasa a VI-a**

Am să privesc încă din zori  
Iarna cum cerne din nori  
Picături reci de mărgean  
Și le pune pe la geam.

Vine gerul,  
Vine gheața,  
Vine zăpada cu trenul din Franța.

*În sufletul meu*

*Cristea Ioana Cristina  
clasa a VI-a*

În sufletul meu  
E un gol mare  
Până să aflu că există o părticică  
De culoare.  
Zâmbetul a plecat,  
Dar din drum l-am tot chemat  
Să se îndure de dulceață  
Și de pofta mea de viață  
Să nu-mi lase noaptea rece  
Să-l aștept până la zece,  
Căci la pândă ca o hârcă  
Stă o lacrimă adâncă.



## Zâmbetul Mariei și fluturile curcubeu

Ioanovici Georgiana Maria  
Clasa a V-a

Ploaia bătea ușor în geam, iar Maria privea afară cu ochii triști. Picăturile se prelingeau leneșe pe sticlă ca niște lacrimi ale cerului. Plănuise să meargă în parc, dar norii și stropii reci o ținuseră în casă. Visase toată săptămâna la joaca printre leagăne și la alergatul pe aleile pline de frunze primăvăratice. Acum, totul părea pierdut!

Tăcerea camerei era apăsătoare. Jucăriile erau plictisite, iar cărțile stăteau cumiți pe raft. Nimic nu părea să o înveselească. Maria oftă adânc și sprijini fruntea de geam, lăsându-se cuprinsă de gânduri.

Pe pervaz a zărit, deodată, un fluture ud, cu aripile lipite. Era mic și firav, cu trupul tremurând de frig. Părea obosit și fragil ca un vis rătăcit printre picături. Maria a tresărit, iar tristețea i s-a transformat într-o grijă neașteptată.

– Mamă, mamă! Un fluture! Trebuie să-l salvăm!

Fără să stea pe gânduri, a fugit afară, l-a ridicat cu grijă și l-a adus în casă. L-au pus într-o cutie moale, lângă o floare, și au vegheat asupra lui în liniște. Maria l-a acoperit cu o batistă curată, iar mama a aprins o lampă să-i țină de cald.

După un timp, fluturile și-a deschis aripile. Culorile lui străluceau ca un curcubeu proaspăt ieșit din nori. Roșu, galben, albastru, violet – toate păreau desprinse dintr-un tablou magic. Maria a zâmbit pentru prima dată în acea zi.

– Cred că se simte mai bine ... Ai văzut, mamă? Parcă ne-a mulțumit cu ochii!

Maria a deschis fereastra. Fluturile a zburat ușor, învârtindu-se purtat de aer într-un dans de mulțumire. S-a înălțat către cer, desenând cercuri mici în aer, apoi a dispărut printre norii luminați de soare.

– Ai văzut, mamă? Parcă mi-a zâmbit!

Mama i-a zâmbit și ea, mângâindu-i ușor părul ud. Ziua nu fusese pierdută. Ba chiar devenise una specială, plină de căldură și bucurie. Maria simțea acum că orice clipă tristă poate fi transformată cu un gest mic, dar făcut din inimă.

Din zâmbetul Mariei se născuse o aripă. Iar dintr-o zi mohorâtă, se născuse o poveste frumoasă. Poate chiar prima dintr-o carte magică, ce urma să se scrie cu sufletul unui copil și speranța unui fluture.



**TOAMNA ...**

**DOBRE DENISA IULIANA  
CLASA A VI-A**

**TOAMNA-I CA UN CURCUBEU:  
ROȘU-I MĂRUL DIN COPAC,  
PORTOCALIE - FRUNZA RUGINITĂ,  
GALBENĂ-I GUTUIA,  
VERDE-I IARBA DIN GRĂDINĂ,  
ALBASTRU-I CERUL DIMINEAȚA,  
INDIGO-I COPACUL,  
VIOLETĂ-I BRÂNDUȘA.**

## Misterul stelelor care dispar

Patricia Magdalena Ruști

Clasa a VII-a

Poate de multe ori te-ai întrebat de ce dispar stelele sau unde dispar, când dispar. Astăzi vei primi răspunsul chiar de la o steluță pe nume Rază de Soare.

Înainte de a începe să vă povestesc misterul, vreau doar să vă spun că stelele, de fapt, nu dispar de tot, ci doar de pe cer, ele se transformă în ... în ce veți afla imediat. Fiți răbdători!

Noi stelele suntem create pentru a lumina cerul noaptea. În fiecare an apar și dispar zeci, chiar sute de stele și nu pentru că ne dorim noi, ci, pur și simplu, așa ne este soarta. Pe cer ducem o viață extrem de bună, ziua colorăm cerul în nuanțe dictate de vreme, iar noaptea devenim lumânări pentru oameni. Suntem o familie extinsă și ne ajutăm reciproc. Eu am miliarde de surori, pe care le pot vedea doar noaptea, ziua suntem direcționate în spații diferite și din cauza luminii soarelui noi nu vedem. Cât stăm pe cer vorbim atât de mult, râdem, glumim, punem în scenă piese de teatru, concursuri de muzică. Nu ne plictisim niciodată, deoarece suntem foarte creative și ne place viața.

Fiecare stea când își termină treaba aici sus, noaptea, se transformă într-o steluță de mare și cu viteza luminii se îndreaptă spre mediul, care o atrage magnetic. Cu siguranță ai auzit de expresia „stea căzătoare”, dar să știi că este greșită, steluțele spun „stea navigatoare”. Noi navigăm de sus în jos și ne prefacem una cu universul. Când atingem apa ne transformăm în acele stele-de-mare, pe care le vedeți voi în cărțile cu mediul acvatic. În apă noi devenim nemuritoare. Acesta este misterul nostru și mă bucur că am putut să ți-l pot spune, deși, cu siguranță, nu vei ști care steluță de pe cer ți l-a spus.

## *Luna și Soarele*

*Cristea Ioana Cristina  
clasa a VI-a*

*A răsărit Soarele,  
Iar Luna s-a întristat!  
A vrut să fie doar ea.  
Dar Soarele i-a explicat frumos  
Că niciunul nu-i mai prejos:  
Eu le dau oamenilor căldură  
Și lumină de voie bună.  
Luna a înțeles asta greșit  
Și s-a supărat.  
Ea a crezut  
Că Soarele e mai important,  
Deși Soarele a tot spus mereu:  
Ești importantă exact așa cum sunt și eu!*

# DUBAȘII DIN SĂVÂRȘIN

Cohan Teodora Cornelia

Clasa a VII-a B

Umblatul cu duba se practică de către bărbați în seara de Ajun, în prima zi de Crăciun, până seara târziu, și în a doua zi de Crăciun. Dubașii se îmbracă în costume tradiționale românești, iar cămeșile purtate de ei sunt cusute la război de mâinile iscusite ale femeilor, mame, bunici sau soții. Duba este un instrument muzical, de formă rotundă, similară cu o tobă, îmbrăcată în piele de oaie sau capră. Pentru această sărbătoare, colindătorii înfrumusețează dubele cu ciucuri colorate și beteală sau ramuri de brad.

Întotdeauna dubașii își încep colinda de la biserică, trec apoi pe la casa primarului și, mai ales, pe la Castelul Regal, înainte de a porni spre casele credincioșilor din comună, păstrând până în ziua de azi această tradiție de Crăciun.

În timp ce merg de la o casă la alta, bărbații bat dubele, astfel încât toți oamenii să știe că se apropie colindătorii. Unul dintre dubași intră în casa în fața căreia s-au oprit și întreabă gazdele dacă îi primesc sau nu. După ce obțin răspunsul dorit, intră în casă, bătând dubele și se așază în jurul unei mese. În mijlocul colindărilor se află dubașul. Încep să colinde în timp ce stăpâna casei așază pe masă numai bunătăți cu drag făcute pentru vestitorii nașterii Domnului. Stăpânul casei, bărbatul, pune băutura în pahare și îndeamnă colindătorii să servească și să închine în cinstea tuturor celor prezenți pentru belșug și sănătate.

Dubașii din Săvârșin păstrează acest obicei străvechi din moși strămoși și este specific Văii Mureșului. Rolul acestora este de a vesti prin colindă nașterea Domnului Iisus Hristos, Cel care S-a întrupat pentru scoaterea omului din păcat.

## Prieteni și lumină

În ceața grea cu dor și freamăt,  
Prieteni, tăcuți își drimuiesc un veac  
Au pasul greu, dar inima-i curată,  
Căci vor să mai găsească azi un leac.

Leac pentru tot ce ne-nconjoară,  
Leac pentru o soartă mai ușoară,  
Unde bucuria să-și găsească spațiu,  
Să fii tu așa cum ești, să nu fi altul!

De n-am avea prieteni, cum ar fi?  
Atunci ce am mai vrea, ce ne-ăm dori?  
Unde-s prieteni, acolo-i și lumină  
Și pentru starea mea de azi, ei sunt de vină!



Denuta Daria  
Clasă a VII-a



## Pedeapsa

*Paul-Mădălina-Romina*  
*clasa a V-a*

Era o zi superbă de vară. Mitică era foarte plictisit și singur, așa că a întrebat-o pe mama lui dacă are voie afară:

– Mamă, pot ieși și eu afară?

– Da, Mitică, dar nu sta mult!

– Bine, promit mămico!

Mitică s-a dus afară să se joace, dar nu era nimeni. Entuziasmat a alergat la cel mai bun prieten al său, Mircea, care era și vecinul lui.

– Mircea, vrei să mergem la baltă să prindem pești?

– Îmi pare rău, Mitică, dar trebuie să o întreb pe mama.

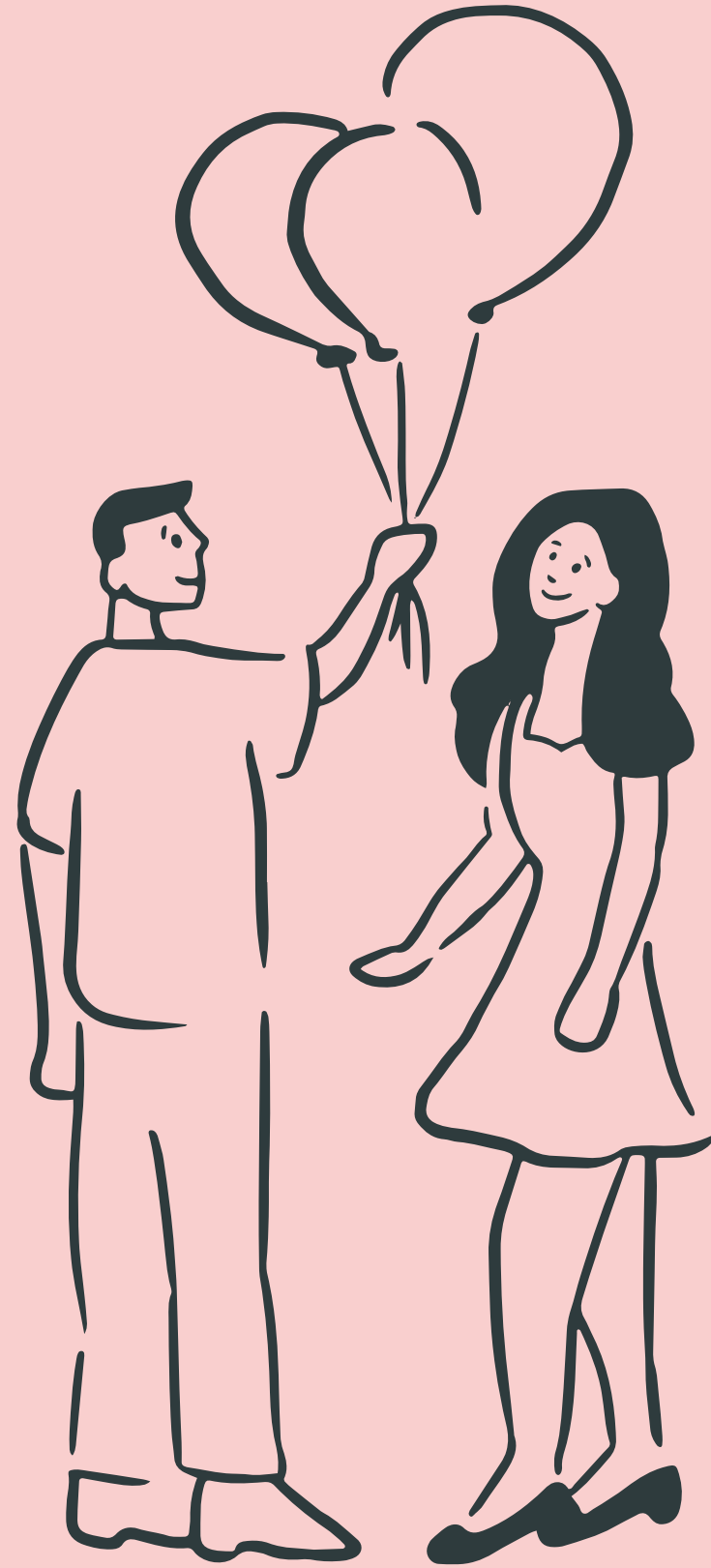
– Lasă, Mircea, nu stăm mult, nu se va întâmplă nimic!

Mircea a fost de acord și cei doi copii au plecat la baltă. Pentru momeală au fost la un vecin, apoi pe drum s-au urcat într-un copac pentru două bețe. Totul era pregătit pentru o zi de neuitat.

Când au ajuns la baltă, vremea era numai bună de pescuit. A trecut foarte mult timp, dar copiii nu au prins nimic. Neliniștea și tristețea deja se instalaseră în sufletele băieților. Afară s-a înnoptat, iar mamele lor erau foarte îngrijorate. Cei doi copii nu au prins nimic, așa că au plecat spre casă. Un câine fără stăpân i-a fugărit până acasă, de foame probabil. Părinții i-au certat pentru că au venit foarte târziu și i-au pedepsit pe cei doi copii: o săptămână nu au voie să iasă din casă. După ce a trecut pedeapsa, copiii i-au întrebat de ce nu au ieșit afară, dar Mircea și Mitică nu au răspuns.

## Dor

Lișcă Ana Maria  
Clasa a VIII-a



Îmi este dor de ziua aia în care te-ai apropiat  
Și cu încredere tu m-ai întrebat  
Dacă mai am pe cineva în inima mea.  
Atunci în ochii tăi m-am uitat  
Și cu vocea tremurând ți-am dictat  
Că în inima mea nimeni nu a mai existat.

Toți întotdeauna despre tine vorbesc  
Că tu nu ești drept, tu ești incorect,  
Dar ei nu stau un pic să se gândească  
Și cum să nu! doar vor să vorbească.  
De multe ori lumea e rea,  
Dar cu tine nu aș vrea să fie așa.

Și dacă chiar ar fi, să fii incorect  
Tu nu ai fi singurul imperfect.  
Ei nu se uită la ei cum vorbesc;  
Asta mă doare și sufletește slăbesc  
Pentru că în preajma și prezența mea  
Ei de tine, nu înțeleg, ce tot au de comentat?

Tu doar te iei după ceea ce simți,  
La fel cum și eu scriu ce frumos mă alinți  
Și cum ochii tăi sclipesc  
Când amândoi față-n față se privesc.  
Ochii tăi căprui mă îndrăgosteau  
Și tu știai cât de mult eu la tine țineam.

Încă mai țin, n-am să te mint  
Buzele tale peste ale mele le mai simt  
Aveam impresia că totul s-a oprit  
De parcă la stele m-aș fi suit,  
Dar era doar aroma ta  
Care ușor, ușor se metamorfoza.

Poezia mea încă nu s-a terminat  
Pentru că mai am multe de exprimat  
Dar și când ai pe cineva  
Îți este mai ușor de a rima.  
Asta înseamnă să trăiești  
De iubire mereu să-ți amintești!

Suntem făcuți din iubire  
Și trăim pentru a o da și a o primi  
Chiar dacă nu la toți a oferim.  
La unii chiar o nimerim!  
E bine să iubești  
Așa și pe suflet îl mai potolești.

Dar la tine nu l-aș potoli,  
L-aș lăsa să simtă cât ar dori  
Poate doar așa reușim  
Prin iubire să ne împlinim!

## *Școala de magie*

**Paul-Mădălina-Romina**

**clasa a V-a**

Poate nu mă credeți, dar chiar există o școală de magie! Aici copiii învață să practice magie și să devină magicieni. Eu și prietena mea suntem la școala de magie și chiar ne place.

Mă numesc Eliza și am 12 ani; îmi plac unicornii de mult timp. Altora li se pare dificilă școala, însă mie nu mi-a părut vreodată așa. Și să nu mă credeți lăudăroasă, dar eu sunt cea mai bună din clasă.

Într-o bună zi a venit o fetiță nouă, era foarte timidă. Copiii au izbucnit în râs, deoarece o credeau slabă, considerau că nu avea ce să caute acolo. Fetița s-a rușinat foarte tare, dar eu și prietena mea am consolat-o. Pe prietena mea o cheamă Ana. Împreună cu Ana am decis să o ajutăm pe Miruna, fiindcă asta era numele ei și, vă spun drept, era foarte frumoasă. Puțin a durat până când eu, Ana și Miruna să devenim cele mai bune prietene. După școală noi exersăm subtil magia.

Să vă spun un secret: eu am ceva ce îmi dă mai multă magie, mai exact o amuletă. Acea amuletă am primit-o de la tata de ziua mea. El a spus că mama mea a vrut ca eu să nu am acea amuletă. Din ce mi-a spus tata, mama a fost o vrăjitoare bună. Simt că mi-a ghicit gândurile: o vrăjitoare la fel de bună ca mama vreau să ajung și eu!

Miruna s-a dovedit a fi foarte pricepută. Nimic nu trecea neînvățat, nestudiat sau fără să fie pus în practică. Copiii de la școală s-au schimbat la trei sute șaiszeci de grade în privința ei, văzând cât poate fi de bună. Ba chiar li se făcuseră frică, o evitau și nu discutau cu ea. Odată Miruna a vrut să le arate cât de mult greșiseră cu un biet șoricel și a transformat animaluțul într-o ploaie de muște ce i-a alergat ore în șir prin curtea școlii până au căzut lași la pământ. De atunci, nu au mai chinuit pe nimeni.

Între timp, eu mi-am dat seama că îmi place școala și îmi place să învăț copiii să practice magie și să devină magicieni. Eu, Ana și Miruna am rămas cele mai bune prietene pentru totdeauna.

## Rugăciunea noastră

Cristea Ioana Cristina

clasa a VI-a

Îngenunchem neputincioși

Vrem să părem din triști frumoși

Și spunem în neștire cuvintele,


Așteptând minuni din ele.

Dimineața, seara la fereastră

Rostim rugăciunea noastră

Așa cum ne-au învățat cei ce nu mai sunt

Pe lângă noi, nici pe pământ.



Suflet de glie, dor nesfârșit

Pe-ogorul străbun, cu palmele crunte,  
Țăranul trudea sub ceruri mărunte.  
Opinca-i tocită, sumanul bătrân,  
Dar inima-i caldă, iar dorul e plin.  
Cu sapa în mână, cu gândul la plug,  
Își duce povara cu rost și belșug,  
Că glia-i comoara ce-o lasă-n trecut.

Din zori până-n noapte, sub cerul aprins,  
El sapă, el seamănă, grâul ne-nvins.  
Cu brazda-i prieten, cu codrul vecin,  
Din truda-i se naște și blidul cel plin.  
Nu cârtește-n fața pământului greu,  
Că munca-i credință, și-n ea stă mereu,  
Prin ea își clădește destinul mereu.

În casa de humă, cu straie modeste,  
Lumină e-n suflet, nu doar în ferestre.  
Cu slova puțină, dar minte isteată,  
El ține în palme pământul și viața.  
Din lapte și miere își face ospățul,  
Și-n ochii lui blânzi străluce răsfățul,  
Căci n-are nevoie de fală și prețul.


Când iarna coboară cu vifor și ger,  
Țăranul își toarce poveștile-n ler.  
La gura sobei, în ceas liniștit,  
Copiii ascultă trecutul slăvit.  
Că moșii și tații tot astfel au fost,  
Și-n sângele neamului crește un rost,  
Ce-n suflet rămâne ca flacără-n post.

Georgescu Ioan Sebastian  
clasa a VIII-a

Cu coasa pe umăr și dorul în piept,  
Își cântă iubirea de sat înțelept.  
Doinește sub lună, își mângâie dorul,  
Și-n noaptea adâncă-și visează ogorul.  
Că-n brazdă și-n vatră e viața de om,  
Și glia e mamă, și glia e somn,  
Iar cerul veghează cu stele de domn.

Nu-i bogăția la el în hambar,  
Ci-n suflet, în muncă, în graiul hoinar.  
Pământul îl strigă, îl cheamă mereu,  
E parte din el, și el e al său.  
Prin trudă rămâne, prin vis moștenit,  
Prin brazdă și jale, prin cântec șoptit,  
Prin moara ce macină timpul grăbit.

Și-așa trec anii, și satul rămâne,  
Sub slava câmpiei și-a vremii stăpâne.  
Țăranul, cum fost-a, tot astfel va fi,  
Că-n el e tăria acestui pământ gri.  
Cu brazda în palmă și dorul în glas,  
Se naște, trăiește, și pleacă-n popas,  
Dar neamul îi duce povestea-n ceas.





*Mulțumim că ne-ai fost alături în această călătorie  
artistică!*

*Fiecare lucrare din această revistă este o poveste, un gând,  
o emoție.*

*Sperăm că ai plecat cu inima plină de idei noi și cu dorința  
de a explora și mai mult lumea artei.*